

Tijd heelt alle wonden zeggen ze, maar Erica dacht dat ze veel meer tijd nodig zou hebben dan de veertien dagen die er verstreken waren sinds ze Paul rigoureuus aan de kant had gezet. Ze voelde zichzelf belachelijk en kinderlijk als ze terugdacht aan hun laatste etentje toen de bom barstte. Zoals altijd wilde ze het beste voor Paul toen ze een spontane preek over zijn eetgedrag begon, door te wijzen op de tien jaar langere verwachte levensduur van ieder mens als hij vegetarisch zou gaan eten.

‘Ik moet dus mijn leven lang smerige rotzooi eten om daarna nog tien jaar extra dezelfde smerige rotzooi te kunnen eten,’ had hij geantwoord.

De daarop ontstane ruzie was kort en hevig, maar vooral luidruchtig. Het definitieve einde van hun heftige relatie werd snel afgehandeld door een bundeltje kleren uit het raam naar zijn hoofd te gooien. Toen ze later inzag dat ze liever anders had gehandeld gaf ze zichzelf niet de ruimte om de schade te herstellen.

Vol zelfmedelijden ging ze uit bed en liep naar de badkamer. De spiegel vermijndend stapte ze snel onder de douche om niet alleen de slaap, maar ook haar persoonlijke ellende weg te spoelen. Het werkte en een half uur later zat ze achter haar vaste ontbijt van kale toast met een grote kop zwarte koffie. Net toen ze zich afvroeg of ze een tweede zou nemen ging haar mobiel.

‘Hé muts, klaar voor de strijd vanavond?’

Erica had het nummer van Linda herkend en stelde zich in op een zinloos gesprek dat ze zo snel mogelijk wilde beëindigen.

‘Ik ga niet Lin, ik voel me nog steeds kut en ik heb geen behoefte aan die opgepepte vrolijkheid.’

De uitgestoken hand van de chauffeur negerend stapte ze op haar gemak uit de taxi. Het viel Erica op dat ze totaal niet om haar heen keek, maar haar blik recht naar de glazen ingang deur richtte. In Erica's wereld waren mannen absoluut favoriet en interesseerden haar veel meer dan vrouwen. Vrouwen vond ze vaak vermoeiend en enkel Linda kon ze langere tijd in haar omgeving dulden. De aanblik van Inez Van Veen deed haar echter diep ademhalen en ze kreeg een vreemd gevoel in haar buik, een mengeling van nieuwsgierigheid en interesse, maar bovenal ontzag.

Inez Van Veen was net geen veertig jaar oud. Erica had dat van Tom gehoord na een vergadering waarbij de concurrenten uitgebreid waren besproken. Het was vrijwel onmogelijk de ware leeftijd van Van Veen in te schatten, omdat men volledig in de ban van haar ogen kwam en de hersens weigerden het totaalplaatje te overzien. Ze was niet eens knap, zo realiseerde Erica zich. Halflang donker stijl haar vormden een fel contrast met haar melkwitte huid en de werkelijk koolzwarte ogen. Die ogen hadden een magnetische werking en Erica moest letterlijk even slikken toen de vrouw voor haar stond. Ze was net zo groot als Erica, maar ze had het gevoel dat ze continue tegen haar op moest kijken. Ze was misschien een paar pondjes te zwaar, maar die pondjes zaten op aantrekkelijke plekje, heel aantrekkelijke plekje zo vond Erica. Het korte, eveneens leren jasje had een ondefinieerbare licht rode kleur en vormde met de witte broek een combinatie die Erica zelf nooit uitgekozen zou hebben. Bij deze vrouw paste die combinatie echter uitstekend, maar Erica had het gevoel dat haar alles goed zou staan.

Hoewel haar afspraak met Inez door haar hoofd bleef spelen werkte ze die middag het grootste gedeelte van de werkzaamheden die tijdens haar ziekte waren blijven liggen af. Een paar keer werd ze gestoord door collega's die met een doorzichtig smoesje naar de uitkomst van de vergadering kwamen vissen. Ze poeierde ze allemaal rigoureuus af, beseffende dat zoiets juist het roddelcircuit goed zou doen. Verbeek liet zich echter niet zomaar met een kluitje in het riet sturen.

'Van Kasperen, waar is Tom?'

'Hij is niet op kantoor.'

'En waar is hij dan wel?'

'Geen idee.'

'Lul niet, hij heeft het jou verteld, dat weet ik zeker.'

'Hoe kan je dit nu zeker weten, je was er niet bij vanmorgen. Waarom bel je hem niet op?'

'Heb ik al meerdere keren geprobeerd.'

'Sms-je?'

'Geen reactie.'

'WhatsApp-je gestuurd?' zei Erica met mengeling van triomf en venijn, omdat ze wist dat de bitch niet overweg kon met de moderne technieken.

'Ik kan hem niet bereiken, op geen enkele manier. Jij als zijn persoonlijke secretaresse behoort dat wel te kunnen, tenminste als je je werk een beetje beheerst.'

'Je weet best dat als Tom iets niet wil vertellen, hij dat ook beslist niet doet. Het heeft dus geen enkele zin om door te blijven drammen. Bovendien kan ik je ook niet helpen.'

'Waarom niet?'

'Omdat ik de komende week bij Uw Toekomst meeloop, als hulpje van Inez Van Veen.'

'Hoe dat zo?' vroeg de bitch oprecht verbaasd.

'Het was de wens van Van Veen en Tom heeft mij de opdracht gegeven. Op die manier wil Van Veen wat meer inzicht krijgen in het wel en wee van dit bedrijf.'

‘En je moeder?’

‘Overleden,’ zei Inez kortaf op een manier dat Erica er verder maar niet meer naar vroeg.

‘Ik moet er niet aan denken, een camper. Bijna geen ruimte en alleen maar rijden, rijden en nog eens rijden.’

‘Dat bepaal je zelf, zoals alles in het leven.’

‘Jij bent in de maatschappelijke situatie om je dat te kunnen veroorloven.’

‘Ach kom, ik heb het niet over regeltjes. Die zijn er nu eenmaal en daar moeten we ons allemaal aan houden, ik ook. Nee, ik bedoel dat je altijd zelf de richting bepaalt die je leven opgaat.’

‘Soms gaat het niet zoals je wilt.’

‘Dan moet je vechten, maar dat hoeft ik jou niet te vertellen.’

‘Hoezo niet?’

‘Omdat jij een vechter bent, dat zag ik vanmorgen direct. Je moet vechten voor de dingen die je wilt.’

‘En als die nu eens niet te bereiken zijn?’

‘Dan probeer je het toch. Als je iets wilt, dan werk je daar naar toe.’

‘Misschien vertel ik je nog wel eens wat ik echt wil Inez.’

‘Waarom nu niet?’

‘Laat me dat op mijn eigen manier doen. Ik moet trouwens gaan.’

‘Ik geef je tot morgenmiddag om twee uur om daarover na te denken. Dan wil ik van je weten wat jij werkelijk wilt in je leven. Hier is mijn adres,’ zei Inez en overhandigde de verbouwde Erica haar kaartje.

Met een soepele beweging stond Erica op.

‘Ik zal er morgenmiddag zijn, maar ik kan je nu al vertellen wat ik werkelijk wil.’

‘Wat dan?’

‘Jou...’

Haar hart bonkte in haar keel en ze vreesde dat ze niet in staat zou zijn om ook maar één woord uit te brengen. Daar was de voordeur en die vreselijke bel. De bel die het vervolg van een eventuele relatie met een vrouw zou kunnen inluiden. Aarzelend bracht ze haar vinger omhoog en kromp in elkaar toen ze het koele metaal van de knop onder haar vingertopje voelde. Voordat ze hem echter in kon drukken zwaaide de deur open. Daar stond Inez.

Erica was niet in staat om adem te halen. Aan de ene kant was het de schrik van de opengaande deur, maar hoofdzakelijk kwam het door Inez die oogverblindend voor haar stond. Net als Erica had ze een kort rokje aan, alleen wit. Daarboven had ze enkel een kort strak zwart vestje aan, waardoor een deel van haar gebruide buik zichtbaar was. Het vestje accentueerden haar borsten. Het waren de mooiste borsten die Erica ooit had gezien. Ze liep op blote voeten, die bijna niet zichtbaar waren zo diep waren die weggezakt in het witte hoogpolige tapijt dat de gang en ook de brede trap omhoog sierde.

Haar gezicht was adembenemend mooi. Licht opgemaakt, zonder lippenstift deed het Erica sidderen van verlangen het overal te kussen. Inez deed haar vinger voor haar mond toen ze zag dat Erica haar mond open deed om wat te zeggen.

In één beweging sloot Inez de voordeur terwijl haar andere hand Erica achter bij haar nek pakte en met zachte dwang haar lippen op die van Erica plaatste, die een ogenblik verstijfde, maar zich toen volledig overgaf aan de lange intense kus.

‘De verrassing, jouw verrassing. Vraag verder niets, ik kan uitstekend geheimpjes bewaren.’

‘En als ik zou zeggen dat ik niet zo goed ben in het wachten op iets dat toch al van mij blijkt te zijn, wat dan?’

‘Dan heb je een probleem lieve schat. Een luxe probleem waar ik je niet mee zal helpen.’

Op het gezicht van Inez was een pesterig glimlachje verschenen. Erica kreeg het gevoel dat ze terug ging naar haar eerste puberale verliefdheden. Een gevoel dat ze lang niet meer had gehad en niet had verwacht het ooit nog eens te beleven. Ze lachte Inez toe en stapte toen resoluut van tafel.

‘Wat is er?’

Erica dacht een zekere verontruste klank in Inez’ stem te herkennen en schrok van haar spontaan opkomende gevoelens van macht.

‘Ik ga even afrekenen en naar het toilet.’

‘Ik reken wel af.’

‘Nee, dit is mijn uitnodiging, mijn idee en mijn uitvoering.’

‘Oké, maar kom snel terug.’

‘Wat dacht je,’ zei Erica die blij was dat ze even alleen kon zijn met haar tegenstrijdige gevoelens.

Ze was verbaasd over zichzelf. Kwam het omdat Inez, dé Inez Van Veen voor haar, de eenvoudige office-manager was gevallen? Of was er iets anders aan de hand en had Inez op knoppen gedrukt waarvan Erica het bestaan niet had af geweten? Ze betaalde en verdween zo snel mogelijk naar het toilet waar ze voorzichtig haar gezicht met koud water bette. Ze keek in de spiegel, zich afvragend of de gebeurtenissen van de afgelopen dagen wel allemaal echt gebeurd waren. Ze haalde diep adem en liep naar het restaurant terug waar Inez haar opgelucht toelachte.

‘Gefeliciteerd,’ zei Inez.

‘Waarmee?’

‘Je hebt al tien minuten niets gezegd, niets gevraagd over de verrassing van straks, complimenten.’

‘Ach ja, die verrassing, ik was het al bijna vergeten.’

‘Nee muts,’ zei Inez en liep langzaam als een roofdier die zijn prooi besluipt op haar af.

‘Het duurt nog een uur. Als je belooft in dat uur er niets meer over te vragen, dan krijg je een kus.’

‘Dat is chantage!’

‘Klopt. Nu wat wordt het?’

‘Geef me een zoen’

‘Eerst zeggen dat je niet meer zal zeuren.’

Erica gaf geen antwoord en keek verwonderd naar een punt achter Inez die een ogenblik werd afgeleid. Daarop had Erica gewacht. Ze dook op Inez af en nam haar in de houdgreep. De vrouwen rolden hijgend en lachend over de zachte vloerbedekking. Ondanks het plagerige karakter voelde het voor beiden aan als een echte krachtmeting en deden ze allebei onbewust hun best om de ander eronder te krijgen. Erica kreeg de overhand door het voordeel van de slinkse aanval. Ze zat bovenop Inez en hield haar polsen vast.

Ze zoende Inez kort trok haar hoofd terug en vroeg ‘wat is de verrassing?’

Inez grijnsde terug en zei niets. Erica probeerde haar opnieuw te zoenen, maar Inez draaide haar hoofd snel heen en weer zodat Erica daar geen kans voor kreeg.

‘Oké, ik vraag niets meer,’ verzuchte Erica en wilde Inez loslaten, maar werd op haar beurt beetgepakt. De daaropvolgende kus was de hevigste ooit.

‘Uitkleden, langzaam. Doe het op een manier dat je denkt dat ik aantrekkelijk vind.’

‘Ja mevrouw.’

‘Ik had gezegd dat je alleen mocht spreken als ik je daar toestemming voor had gegeven, of iets aan je had gevraagd. Had ik iets aan je gevraagd?’

‘Nee mevrouw.’

‘Juist en stop eens met dat ge-mevrouw. Zolang ik niet heb aangegeven hoe ik wil dat je me aanspreekt, dan zeg je niets, duidelijk?’

‘Ja.’

‘Dat is beter.’

Intussen had Frank zich uitgekleded op een stuntelige manier, zoals een striptease danseres op haar eerste avondje. Hij legde zijn kleren voor zich op de grond en wachtte daarna op wat komen ging.

Erica keek naar zijn lichaam en nam ieder plekje van zijn lichaam in haar op. Ze genoot van zijn gespierde armen en bestudeerde zijn kuisheidsgordel nauwkeurig. Het was voor het eerst dat ze een man met een dergelijk apparaat zag. De aanblik deed een superieur glimlachje op haar gezicht verschijnen. Ze genoot ervan.

‘Ga op je knieën zitten.’

‘Handen op je rug.’

De man deed ogenblikkelijk wat hem werd opgedragen en Erica begreep dat ze veel verder met hem kon gaan dan dat ze ooit voor mogelijk had gehouden.

‘Vertel wat je lustgevoelens zijn.’

‘Mijn enige wens is doen wat u mij opdraagt.’

‘En waarom draag je dan dat apparaat?’

‘Dat moest van Mevrouw Van Veen.’

‘Maar dat betekent dat je niet te vertrouwen bent en dus ook andere lustgevoelens hebt, anders was dat ding niet nodig nietwaar?’

De man kronkelde als een gevangen vis aan de lijn. Toen hij aanstalten maakte om te gaan schoppen plaatste Erica haar been schuin voor hem langs. Haar hand schoot naar voren en omkleemde de linker duim van de man in haar volle hand. Met een draaiende beweging boog ze de duim om, zodat de man de pols van Fred los moest laten.

‘We wachten op je verhaal,’ zei ze tegen de kermende man en verhoogde de druk totdat hij het uitgilde.

‘Oké, stop!’

Erica bracht de duim iets terug in zijn oorspronkelijke stand, maar bleef hem vasthouden.’

‘Vertel op, wat weet je van de moord?’ zei Erica de duim opnieuw ombuigend toen het antwoord niet direct kwam.’

‘Ik weet wie het heeft gedaan,’ gilde de man het nu uit.

Het zweet liep langs zijn neus. Fred zag dat zijn wil volledig gebroken was en gaf Erica met zijn ogen een seintje dat ze hem los kon laten.

‘Laatste kans,’ gromde hij en draaide zijn hand terug, ervoor zorgdragend de kraag van de overall vast te houden.

De man haalde een paar keer diep adem en wreef over zijn pijnlijke duim intussen Erica met angstige ogen aankijkend.

‘Ik moet eerst iets anders vertellen. Het gaat om...’

Op dat moment leek het alsof de wereld verging. De scherpe knal die naast een van de schuren leek te komen werd gevolgd door een klap waarmee het lichaam op de modderige grond viel. Zijn benen schokten en Erica gaf bijna over toen ze zag dat zijn achterhoofd door een zware kogel geheel verbrijzeld was.

Toen Erica dichterbij was gekomen zag ze dat het huis een stuk groter was dan ze van afstand had gedacht. Voor de ramen die zo vuil waren dat je er nauwelijks doorheen kon kijken zaten gemetselde tralies zoals je vaak in zuidelijke landen tegenkwam.

Ze begreep dat het zinloos was om iets van een bel te proberen om haar komst aan te kondigen, ook al omdat er in geen velden of wegen een bel te bekennen was.

Met kloppend hart liep ze rondom het huis. De achterkant was zo mogelijk nog slechter onderhouden dan de voorkant. Aan de achterzijde waren landerijen waar vroeger beesten waren gehouden, zo zag ze aan de verweerde voedseltroggen. Het huis was eigenlijk een kleine boerderij, dat bevestigd werd door een volledig vergane kippenren die tussen de woning en een schuur was ingebouwd. Ook hier was er geen mogelijkheid om binnen te komen. Ze begreep dat ze zo niet verder kon komen, dus zonder na te denken pakte ze een baksteen en tikte een ruitje in van de achterdeur die toegang gaf tot een aangebouwde bijkeuken. Tot haar verwondering maakte het vrijwel geen geluid. Toen ze haar hand door het kapotte ruitje stak en de deur opendeed bonkte haar hart in haar keel. Langzaam en op alles voorbereid stapte ze de bijkeuken binnen.